

The Notorious Rake

Mary Balogh

Copyright © 1992 Mary Balogh

Ediție publicată prin înțelegere cu Maria Carvainis Agency,
Inc. și P. & R. Permissions & Rights Ltd.

Traducere din limba engleză

Ediție publicată pentru prima dată în Statele Unite ale Americii de
Dutton Signet, o divizie a Penguin Books USA Inc.

Ilustrația copertei © Chris Cocozza

Lira®

Lira și Cărți romantice sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Lira

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777

e-mail: comenzi@lira.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Faimosul libertin

Mary Balogh

Copyright © 2018 Grup Media Lira
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Mira Velcea

Corector: Păunița Ana

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BALOGH, MARY

Faimosul libertin / Mary Balogh;

trad.: Iulia Bodnari - București: Lira, 2018

ISBN 978-606-33-3082-7

I. Bodnari, Iulia (trad.)

821.111(73)-31=135. 1

MARY BALOGH

Faimosul libertin

Traducere din limba engleză
Iulia Bodnari

LITERA®
2018

capitolul 1

Numai furtuna fusese de vină. Fără ea, toate necazurile care se adăugaseră pe rând nu ar fi apărut. Fără ea, nu ar fi făcut dragoste cu el nici într-un milion de ani.

Dar furtuna avusese loc și se dezlănțuise cu sălbăticie două ore întregi, părănd a încercui Londra, în loc să o străbată de la un capăt la celălalt. Și așa se adăugaseră toate celelalte necazuri.

Pentru că petrecuse noaptea cu el.

Din cauza furtunii.

Nu se temuse niciodată de furtuni în copilărie. În timp ce surorile ei mai mari alergau în brațele liniștitoare ale doicii la primul fulger îndepărtat, ea alerga întotdeauna la cea mai apropiată fereastră și își turtea nasul de geam ca să se bucure de spectacol, până când furtuna se apropia, și ea era izgonită de la geam. Apoi, stătea în mijlocul odăii, așteptând cu nerăbdare următorul fulger strălucitor și numărând secunde până la bubuitul tunetului, care îi spunea cât de aproape era furtuna.

Nu îi trecuse niciodată prin cap să se teamă de furtuni până nu ajunsese în Spania, însoțindu-și soțul în războiul peninsular¹, și își așezaseră tabăra într-o zonă mizerabilă, în noroi și umezeală, împreună cu restul diviziei. Fulgerul lovise atât de aproape de cortul lor, încât omorâse patru soldați din cortul de alături. Ea țipase și tot țipase în brațele lui Lawrence, venindu-și în simțiri doar atunci când vocile care strigau dincolo de pânza

¹ Războiul peninsular (1807-1814) a fost un conflict militar între imperiul lui Napoleon (și puterile aliate Imperiului Spaniol), pe de o parte, și Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei și Regatul Portugaliei, de cealaltă parte, pentru controlul Peninsulei Iberice. (n.tr.)

cortului îi înștiințaseră că fulgerele aduseseră o tragedie, dar ei scăpaseră în mod miraculos.

A atunci, fusese calmă în fața morții. Dar, după asta, furtunile o paralizau de groază. Și Lawrence nu mai era acolo ca s-o mângâie. Fusese ucis, cu mai bine de șapte ani în urmă.

Mary Gregg, Lady Mornington, acceptase invitația prietenei ei Penelope Hubbard, și era a opta persoană dintr-un grup care ascultase un concert și acum se bucura de frumusețea grădinilor de agrement de la Vauxhall. Petrecerea fusese organizată de proaspăta soție a unuia dintre prietenii domnului Hubbard, și această lady se trezise în ultimul moment cu un număr impar de șapte invitați. Avea nevoie de încă o lady, și Penelope promise să i-o aducă.

Astfel că îi spusese lui Mary că trebuia să meargă. În ultimul timp, fusese cam abătută, și era în pericol de a deveni o pustnică. O teamă destul de ridicolă, după părerea lui Mary, fiindcă organiza aproape săptămânal serate literare și nu refuza niciodată o invitație la un eveniment care promitea o conversație stimulantă.

Dar *era* într-adevăr abătută. Îngrozitor de abătută. Marcus își întâlnise soția după paisprezece ani de separare și se îndrăgostise din nou de ea – deși oricum nu încetase niciodată să o iubească. Mary o știuse dintotdeauna. El nu făcuse niciodată un secret din asta. Așa cum nici ea nu făcuse niciodată un secret din faptul că încă îl iubea pe Lawrence și jelea după el.

Dar ea și Marcus fuseseră prieteni apropiați timp de șase ani. Nu fuseseră niciodată amanți, deși opinia generală părea să fie contrară. Dar nu mai puteau fi prieteni, tocmai pentru că nu erau de același sex, iar el spera să se împace cu soția lui. Iar lui Mary i se părea viața pustie și imposibil de îndurat. Înainte de plecarea lui, nu conștientizase cât de mult însemna pentru ea.

Da, era foarte abătută. Așa că acceptă invitația lui Penelope, chiar dacă perspectiva unei seri la Vauxhall

nu o atrăgea prea mult. Și o atrase chiar și mai puțin când descoperi cine era unul dintre ceilalți invitați. Lord Edmond Waite! Nu înțelegea de ce trebuise doamna Rutherford să invite un asemenea om.

Lord Edmond Waite, cel mai mic fiu al ducelui de Brookfield, era întruchiparea tuturor lucrurilor pe care le disprețuia Mary. Era un libertin, un jucător și un bețiv – și își părăsise logodnica la altar. Nu îl cunoștea personal, bineînțeles, și era dispusă să admită că zvonurile și bârfele nu erau întotdeauna surse de informație demne de încredere. Dar se gândea că nu se putea ca tot ce auzise despre el să fie neadevărat. Și nu auzise nimic de bine. Niciodată. Se spunea că fusese aproape logodit cu Lady Dorothea Page, iar aranjamentul data încă din copilărie. Și totuși, se pregătise să fugă cu Lady Felicity Wren, dacă zvonurile erau corecte, dar fusese părăsit la rândul lui când aceasta se căsătorise cu domnul Thomas Russell. Lord Edmond nu avea o reputație foarte bună în înalta societate. Numai bogăția și rangul îl făceau să mai fie primit ici și colo. Chiar și așa, nu toată lumea voia să aibă de-a face cu el.

Mary nu se bucura la gândul că urma să-și petreacă seara cu un grup care îl includea și pe Lord Edmond. Dar nu avea de ales dacă nu voia să facă o scenă și să se întoarcă acasă. Iar bunele maniere nu îi permiteau așa ceva. Până la urmă, se hotărî să-l evite și să converseze cu ceilalți membri ai grupului.

– Cred că va fi furtună, îi spuse ea domnului Collins înainte de terminarea concertului.

Aerul era nemișcat și greu. Amenințător de nemișcat și de greu.

– S-ar putea să aveți dreptate, doamnă, răspunse el, ridicând ochii spre cerul întunecat și imposibil de văzut de deasupra lampioanelor colorate agățate de copaci, care luminau lojile. Va trebui să sperăm că nu se va dezlănțui înainte de a ne întoarce acasă.

– Da, încuviință ea.

Avea să fie nevoită să o ia pe Rachel să doarmă în camera ei. Prezența caméristei îi aducea cât de cât mângâiere, deși nu era nici pe departe atât de satisfăcătoare ca brațele unui bărbat. Marcus venea întotdeauna când se anunța furtună și rămânea cu ea până trecea totul. Își îndreptă din nou atenția spre muzica domnului Händel.

Pentru ea, era evident că furtuna se apropia, deși nimeni altcineva nu părea îngrijorat. Mai degrabă, păreau să se bucure cu toții de aerul neobișnuit de cald și nemișcat din seara aceea. Iar Mary nu știa dacă să fie nerăbdătoare să se întoarcă la relativa siguranță a casei ei sau să se bucure că era în tovărășia a șapte oameni și înconjurată de alte zeci de persoane. Dar și în Spania fusese înconjurată de mii de oameni. Numărul nu îi aducea nici o siguranță atunci când era vorba despre fulgere.

Când se termină concertul, Penelope și soțul ei se ridicară și sugerară o plimbare pe aleile luminate de lampioane din grădini.

- Este o seară atât de frumoasă și de caldă, spuse Penelope.

- O să fie furtună, observă Mary.

- Crezi? întrebă Penelope, ridicând și ea privirea spre cer.

- Ar fi bine, zise domnul Hubbard. Furtuna ar limpezi atmosfera. În ultimele două zile, a fost foarte cald și înăbușitor.

- Dar ar fi bine să mai aștepte o oră sau două, adăugă domnul Collins, ridicându-se și el și oferindu-i brațul doamnei Rutherford, care se afla alături de el.

Și plecară toți patru. Mary aruncă o privire spre ceilalți trei ocupanți ai lojii. Discutau foarte animat despre ceva, și domnișoara Wetherald râdea dezlănțuită. Fără nici o intenție, Mary dădu cu ochii de Lord Edmond, iar acesta se ridică.

- Doamnă? zise el, întinzându-i mâna. Vreți să ne plimbăm puțin?

Sigur că nu voia așa ceva. Nu cu el, în orice caz. Dar cum ar fi putut să refuze fără să pară lipsită de maniere? Nu putea.

- Mulțumesc, răspunse ea, zâmbind și acceptându-i mâna ca să se poată ridica.

Bănuia că, în felul lui, era un bărbat destul de chipeș. Era înalt, poate puțin cam prea slab, deși avea un corp destul de athletic pentru un bărbat care trebuia să fi avut vreo treizeci și cinci de ani. Părul lui întunecat era des și nu dădea nici un semn că ar fi început să se rărească, fața îi era îngustă, cu un nas proeminent și acvilin, buzele destul de subțiri, iar ochii de o curioasă nuanță de albastru-deschis. Multe femei l-ar fi găsit atrăgător, și fără îndoială că îl și găseau. Ea nu. Acceptă brațul pe care i-l oferea.

- Spuneți-mi cum vi s-a părut concertul, spuse el.

Părea mai mult o poruncă decât o întrebare.

- Foarte frumos.

- Vă place muzica lui Händel? Eu, unul, îl prefer pe Bach.

- Chiar așa? Presupun că fiecare are meritele lui.

Apoi se așternu tăcerea. Nu era un început foarte promițător, scurta lor conversație fusese oricum numai profundă nu și nici unul dintre ei nu părea dornic să își apere preferințele.

- Mai organizați reuniunile acelea literare din casa dumneavoastră? întrebă el. Brough ia parte aproape la toate, nu-i așa? Îi plac lucrurile de felul acesta. Mi-a spus că salonul dumneavoastră atrage întotdeauna oamenii cei mai talentați.

- Foarte amabil din partea lui. Da, domnul Brough îmi vizitează regulat salonul. Organizez câte o reuniune aproape în fiecare săptămână.

- Poeti și alții de felul acesta?

- Da, și artiști, politicieni și oameni care vor să se bucure pur și simplu de o conversație inteligentă.

- Ah, zise el, și apoi se așternu din nou tăcerea.

„Vai de mine“, se gândi Mary, „mă plimb prin grădinile Vauxhall cu Lord Edmond Waite.“ Nu-i venea să creadă că decăzuse atât de mult. Ar fi vrut să îi ajungă din urmă pe Penelope și pe ceilalți, dar probabil o luaseră pe altă alee.

- O să fie furtună, repetă ea.

Pornise un vântuleț care legăna crengile de sus ale arborilor, susurând încetișor. Mai jos, aerul era încă nemișcat.

- Probabil, răspunse el. N-ar fi rău. Ar mai limpezi atmosfera.

- Da.

Ar fi vrut să se întoarcă la loji, la siguranța iluzorie a mulțimii. Ar fi vrut să fie acasă, unde se putea ascunde sub relativa siguranță a cuverturilor, în tovărășia lui Rachel, care dormea pe un pat de campanie. Ar fi vrut să se fi înșelat în privința furtunii. Poate că era doar o ploaie.

- Poate va fi doar o ploaie bună, zise ea.

- Poate, încuviință el, ridicând privirea spre cerul imposibil de văzut de dincolo de lampioane. Deși mă îndoiesc. Cred că vom avea un spectaculos foc de artificii înainte de a se face dimineată. Dar nu încă, cred.

Mary se gândi că părea singura persoană de la Vauxhall care își făcea griji din cauza furtunii care se apropia. Sau poate că nu. În timp ce se plimbau, întâlneau din ce în ce mai puțini oameni. Să fi fost doar din cauză că se îndepărtau de zona aglomerată din jurul lojilor? Sau ceilalți erau mai înțelepți și părăseau locul cât încă era timp?

- Poate ar fi mai înțelept dacă ne-am întoarce, propuse ea. Nu ar fi plăcut să fim prinși de furtună.

El coborî privirea spre ea și zâmbi.

- Nu cumva vă este teamă de furtună, Lady Mornington? Sau vă incomodează persoana mea? Puteți să vă relaxați, doamnă. Nu obișnuiesc să siluiesc femeile care nu o doresc.

Mary strânse din dinți. Nu avea de gând să răspundă la asemenea cuvinte. Oh, nu avea să se coboare într-atât. Cum îndrăzneă?! Era chiar mai vulgar decât se așteptase.

- Dacă vreți să ne întoarcem, continuă el, o vom face.

Dintr-odată, aleea părea pustie. Nu mai era nimeni, nici în față și nici în spatele lor. Iar copacii foseau în vântul din ce în ce mai puternic. Bineînțeles că trebuiau să se întoarcă. Furia cerului era pe cale să se dezlănțuie, chiar dacă nu existau fulgere îndepărtate care să vestească apropierea furtunii.

- Mi-ar face plăcere să mergem mai departe, zise ea. Prefera să moară înainte de a-și recunoaște teama în fața unui individ ca Lord Edmond Waite.

El chicoti.

- Mă tem că aveți dreptate, totuși. Furtuna e mult mai aproape decât estimasem. E din cauza lampioanelor. Nu te lasă să vezi dacă cerul e senin sau înnorat. Cred că am face mai bine să ne întoarcem. Oricum, nu avem prea multe subiecte de conversație, nu vi se pare?

Mary se întoarse, oftând ușurată în sinea ei. Dar, chiar în timp ce ofta, o picătură mare de ploaie o stropi pe nas și apoi alta pe ochi.

- La naiba, zise tovarășul ei. Cerurile sunt gata să se deschidă. O să ne udăm până la piele.

- Va trebui să fugim, zise ea, în timp ce două picături reci îi atingeau umerii, urmate de altele, prea numeroase ca să mai fie numărate.

Vântul gemea dintr-odată, clătinând copacii.

- Nu înapoi la loji, zise el, eliberându-i brațul și apucându-i cu fermitate mâna. Pe aici.

Și o luă la fugă, trăgând-o după el pe una dintre aleile întunecoase și înguste dintre copaci, în timp ce vântul

suspina printre ramuri și ploaia îi biciuia, până ajunseră la unul dintre adăposturile rustice ridicate din loc în loc în grădini. Odată ajuns acolo, o trase înăuntru.

- La naiba! zise el, scuturându-și ploaia din păr și trecându-și inutil palma peste haina deja udă. Probabil vom rămâne blocați aici o oră sau chiar mai mult. Sper să găsim un subiect de conversație care se ne intereseze pe amândoi.

Mary își scutura apa de pe mâini. I se făcuse dintr-odată frig, și se simțea stânjenită.

- Cred că se poate să fi avut dreptate măcar într-o privință, zise ea în cele din urmă. Va fi doar o ploaie bună. Nu furtună.

- Nu aș conta pe asta, replică el, întorcându-se și împingând masa de lemn spre zidul interior, ca să fie mai adăpostiți de ploaie.

Adăpostul avea doar trei pereți. Din fericire, vântul sufla din spate, astfel că ploaia aproape că nu ajungea la ei.

Și bineînțeles că, în timp ce vorbea încă, primul fulger aprinse cerul. Mary se așeză cu grijă pe banca de lemn de lângă masă. Apoi își încrucișă mâinile în poală. Tunetul veni mult prea târziu. „Poate că nu va ajunge prea aproape“, se gândi ea. „Poate ne va atinge doar o aripă a furtunii.“

- Deci, începu el așezându-se lângă ea, despre ce vorbim? Defunctul dumitale soț era colonel de cavalerie, nu-i așa? Și ai fost în Peninsula cu el? Povestește-mi despre asta. Cum era viața? Sau te doare să îți amintești?

- A fost acum mult timp. Durerea s-a potolit.

- Țineai la el?

- Îl iubeam.

- Ah. Iubire.

Urmă alt fulger, mai strălucitor și mai lung decât primul. Ploaia răpăia dincolo de adăpost. Vântul urla în jurul lor.

- Ploile de toamnă erau cele mai rele, zise ea. Sau poate căldurile verii. Când erau zăpușeală și uscăciune,

tânjeam după ploi, și, când ploua, ne doream mereu să vină iar zăpușeala și soarele.

Tunetul următor fu mai zgomotos și mai prelung.

- Am auzit, spuse el, că erau condiții intolerabile, că oamenii mureau de căldură și că își dădeau duhul cu fața în noroi. Mă uimește că Lord Mornington a luat de bunăvoie o femeie cu el acolo.

- Nu m-a luat de bunăvoie. Eu am insistat să merg. Și mă bucur că am făcut-o. Cei doi ani petrecuți acolo au fost singurul nostru timp împreună. Nu aș vrea să fi renunțat la acești doi ani.

- A fost într-adevăr dragoste, remarcă el.

- A fost dragoste, repetă ea liniștită, în ciuda sarcasmului dumitale. Există o asemenea emoție și un asemenea angajament, milord, chiar dacă mulți bieți oameni aleg să se strâmbe ironic numai gândindu-se la asta.

- Ah, mi se pare că am fost pus la punct. Eu fac parte dintre acești „bieți oameni“, Lady Mornington?

- Da. Cred că nu ai cunoscut niciodată dragostea.

El chicoti.

- Și după moartea colonelului dumitale, ți-ai mângâiat inima îndurerată cu Clifton.

Cu Marcus. Conte de Clifton. Tonul lui Lord Edmond făcea ca relația lor să pară sordidă. Nu fusese sordidă, deși timp de șase ani fusese prietena apropiată a unui bărbat căsătorit. Nu fusese sordidă. Dar prefera să fie condamnată decât să se justifice în fața cuiva, cu atât mai puțin în fața tovarășului din momentul acela.

- Asta e treaba mea, milord, zise ea, apoi se înfurie pe ea însăși pentru că își alesese cuvintele acestea, iar el chicoti din nou.

Era limpede că Lord Edmond Waite avea o minte sordidă.

Și apoi, brusc și aproape pe neașteptate, furtuna se dezlanțui deasupra lor. Văzură brațele fulgerului bifurcându-se deasupra copacilor, iar tunetul bubui după doar câteva clipe.